

Arhim. Nectarie Șofelea: Ce mitropolit a dat tonul în Balcani, inspirând desființarea iobăgiei în Țara Românească

Mediul monahal a fost cel dintâi care a conștientizat perimarea sistemului șerbiei”, afirmă Părintele Arhimandrit Nectarie Șofelea, starețul Mănăstirii Radu Vodă din București. Mitropolitul Neofit I Cretanul a dat tonul desființării obligativității țăranilor de a munci pământul marilor proprietari.

„Încă de la începutul păstoririi sale, acesta a redus numărul zilelor de clacă la cinci sau șase, spre deosebire de cele 12 de care erau datori rumânii de pe domeniile domnești și boierești”, scrie arhimandritul într-o lucrare prezentată luni la Simpozionul „Forme de organizare și funcționare a monahismului ortodox: tradiție bimilenară și provocări contemporane”.

„Ulterior, ierarhul a sprijinit măsurile domnitorului Constantin Mavrocordat ce vizau acordarea statutului de oameni liberi tuturor locuitorilor – ceea ce reprezenta o

premieră pentru Europa centrală și sud-estică”, adaugă el.

„Date fiind tergiversările din cadrul Divanului, explicabile prin interesul clasei boierești de a-și păstra privilegiile și a-și conserva veniturile, mitropolitul Neofit a preluat inițiativa, acordând la 15 martie 1746 eliberarea fără despăgubire tuturor țăranilor aserviți de pe moșiile Mitropoliei, pe care o compensa din propria sa avere, cumpărând moșia de la Pătroaia (județul Dâmbovița)”, informează autorul în lucrarea sa dedicată monahismului în perioada fanariotă.

„Ca urmare, în data de 5 august același an, Divanul emitea un hrisov prin care se hotăra eliberarea prin răscumpărare a tuturor rumânilor, cu prețul a zece taleri.”

Documentul preciza că înrobirea semenilor, care „nu iaste lucru creștinescu, ci de mare pagubă sufletelor noastre”, hrisovul fiind însoțit și de o condamnare

bisericească a acestei practici.

Iobagii, sau șerbii, erau țărani „legați de pământ”, adică fără drept de strămutare, dependenți de stăpânul feudal și obligați să-i facă acestuia prestații în muncă, în natură sau în bani.

Arhimandritul mai scrie în lucrarea sa că Biserica a jucat un rol central, de pilon de stabilitate pentru Țările Române, în epoca fanariotă și că a sprijinit formarea conștiinței naționale și rezistența lăuntrică a poporului român.

Majoritatea domnitorilor fanarioți au fost conștienți de aceasta și au cultivat relația cu Biserica, încercând să-i asigure prosperitatea „prin reglementarea situației moșiilor Mitropoliei și a celor mănăstirești” și prin „scutirile de dări acordate mănăstirilor și preoților”.

Foto credit: Ziarul Lumina

basilica.ro